

[Paul Schlüter.]

boligområdet, kan vi konstatere et større boligbyggeri end nogen sinde før. I september i år omkring 66.000 lejligheder og andre boliger under opførelse. I første halvår af 1969 6.500 flere færdiggjorte boliger end i samme halvår af 1968. Hvis vi ser på statens almindelige aktivitet både med hensyn til anlæg og drift, kan ingen med rette tale om stagnation. Ser vi på kommunernes virksomhed, er der ligeledes tale om, at man stadig har udvidet — også i de sidste år — den offentlige service både på skoleområdet og på socialområdet. Ser vi på borgernes forbrug, så må enhver erkende, at levestandarden i de sidste år har fortsat stigningstakten; levestandarden er højere, end den nogen sinde har været.

Disse positive træk i den danske økonomi kalder jeg altså de overvejende, og jeg understreger: for en øjeblikksbetonet iagttagelse. For på den anden side ville det være ansvarsløst at lukke øjnene for den kendsgerning, at al denne succes har en sart achilleshæl. Den hæl er det store underskud på vor betalingsbalance.

I det sidste år har dette underskud fået særlig næring af den omfattende valutaspekulation i foråret mod marken og af en forrygende importstigning, især når det drejer sig om færdigvarer. Men alligevel, der er tale om en mangeårig skævhed i den danske økonomi. Gennem 1960erne har vi oparbejdet en meget stor kortfristet gæld til udlandet. Vi har erfaret, hvor farligt dette kan være, når man har for begrænsede valutareserver. Derfor må man se i øjnene, at uden en justering af de grundlæggende økonomiske kræfter kommer vi ikke underskuddet på betalingsbalancen til livs. Og jeg vil gerne sige, at dette må erkendes af ethvert parti, der har eller i dette øjeblik kunne have andel i regeringsansvaret.

Det var også derfor, statsministeren i åbningstalen meddelte, at regeringen i efterårets løb ville fremsætte forslag med det formål netop at rette de grundlæggende mangler i den danske økonomi; ikke bare med kortsigtede, men med langsigtede virkninger. Det finanslovsforslag, hr. Jørgen Jensen på mit partis vegne netop har behandlet, er bemærkelsesværdigt ved en meget kraftig overbudgettering. Ingen kan være i tvivl om regeringens hensigt med

dette. Ved siden af den stramme pengepolitik, der foreløbig må føres, er det tanken at anlægge en stram finanspolitik og også en stram udgiftspolitik. Denne linje er — for at bruge et billede, der er anvendt næsten til hudløshed — medicinen, som skal få patientens feber til at falde, bringe ham ud af krisen, men heller ikke mere.

Nu er det jo ikke så fænomenal en kunst i sig selv at fremsætte et finanslovsforslag, der bygger på et kasseoverskud af størrelsen 1,5 milliarder kr., selv om det, bevares, kræver dristighed. Kunsten består i at have dette overskud, når året er gået. Det kræver fasthed over for krav om nye udgifter i årets løb. Jeg tror, jeg tør sige, at alle tre regeringspartier er klar til at hjælpe med at kridte finansministerens støvler, så han kan magte at stå fast, således at budgettets kasseoverskud også er der, når statsregnskabet en dag skal skrives.

Jeg vil imidlertid gerne slå fast, at det er næppe muligt, og det er i alt fald ikke ønskeligt, på langt sigt at løse vore økonomiske strukturproblemer alene gennem en overbudgettering.

Skattepolitikken for det kommende år ligger fast. Her er tingene gjort færdig, og her må der nu være ro. Det samme gælder udgiftsniveaue.

I ly af den kortsigtede afdæmpning, som herved er skabt af indkomstdannelsen, af efterspørgselspresset og dermed valutaforbruget, må vi nu i de kommende måneder se at komme af med de grundlæggende, mangeårige skavanker, som plager samfundsøkonomien. Det er i dette perspektiv, vi fra det konservative folkepartis side tager imod økonomiministerens redegørelse i går, de lovforslag, der allerede er fremsat, og de, der kommer som led i regeringens samlede forslag til en økonomisk reform.

Tænkningen, som ligger bag dette reformprogram, må være, at valutamiseren skal løses gennem en afdæmpning af den indenlandske efterspørgsel. Men jeg mener, man må være uhyre opmærksom på, at der er varianter i efterspørgselspresset. Det drejer sig især om hjemmemærkedserhvervene, især om de erhverv, der ikke direkte konkurrerer med udlandet. Det er en betingelse for størst mulig vækst i eksporterhvervene og i de erhverv, der konkurrerer med importen. Derfor kan man i dette øjeblik